

камерна музика въ Д. М. А., като същевременно застава на чело на единъ струненъ квартетъ, носящ неговото име. Първото публично явяване на този квартетъ отбеляза значителни художествени успѣхи, и има всички изгледи да се развие въ едно първостепенно камерно сдружение. (Гл. квартетъ).

Лешетици, Теодоръ — Leschetizky, Theodor — пианистъ-виртуозъ и виденъ педагогъ — създателъ на собствена метода на преподаване пиано и композистъ, род. 22 юни 1830 въ Ланкутъ при Лвовъ, умр. 14 ноемв. 1911 въ Дрезденъ, ученикъ на Карлъ Черни и Зехтеръ въ Виена, отъ 1852 живѣе въ Петербургъ, дето преподава частни уроци, и после (до 1878) е професоръ въ консерваторията. Творби: клавири композиции, пѣсни и една опера „Първата бръчка“. Върху неговата метода на преподаване пиано е писала Малвина Бре — „Основа на метода на Л.“ — Malvine Brée: „Die Grundlage der Methode Leschetizkys“.

Либераменте, ит. liberamente — свободно, непринудено.

Либихъ, Ернстъ — Libich, Ernst — майсторъ за правене цигулки, род. 13 апр. 1830 въ Бреслау, умр. 23 септ. 1884 с. т., училъ при Виломъ въ Парижъ, работилъ доброкачественни инструменти, които сж се ценѣли добре въ Нѣмско.

Либрето, ит. libretto — „малка книга“ — се наричатъ думитъ, текста на вокалнитъ (сценически) творби — музикални драми (опери). Авторътъ на такива се нарича либретистъ.

Лигатура, лат. ligatura — свързване; при контрапункта (две ноти срещу една нота), когато първата нота е свързана съ изхождащата такава отъ предидущата тактова частъ; при мензуралната нотация — нотни групи, ритмичната стойностъ на чиито ноти не зависи отъ тѣхната форма, а отъ тѣхното мѣсто.

Лидертафелъ, нѣм. Liedertafel — име на мъжки пѣвчески дружества въ Германия, имащи другарски характеръ. Първиятъ Л. е основанъ въ Берлинъ презъ 1809 отъ К. Ф. Целтеръ, съставенъ отъ школувани пѣвци — членове на Пѣвческата академия (Singakademie), а покъсно

членоветъ сж били любители-пѣвци. Въ сжщото това време се явяватъ въ Швейцария първитъ мъжки хорове, основани отъ Н. Г. Негели. Членове на Л. се наричатъ Liederbrüder (братя по пѣсенъ), председателтъ — „баща“, а диригентътъ — „майсторъ“ (по пѣсенъ). Л-тѣ образуватъ въ Нѣмско сѣюзъ, нареченъ „Пѣвчески сѣюзъ“.

Лидийски — име на петия църковенъ гласъ.

Лидъ, нѣм. Lied — дума, съ която нѣмцитъ означаватъ понятието пѣсень, напѣвъ — французитъ — романсъ, шансонъ; италианцитъ — канцона, канцонета — творби, предназначени за човѣшки гласъ, при които, въ проста равна поетическа и музикална форма съ лирически характеръ, сж изразени субективни чувства. Най-простата форма на Л. е строфната — когато всички куплети се пѣятъ съ една и сжца мелодия — формата на народната пѣсень. Когато отдѣлнитъ строфи се пѣятъ съ различни мелодии — тогава тя се нарича прокомпонована — художествена, или изкуствена пѣсень. Съ Францъ Шубертъ настѣпва пълния разцвѣтъ на нѣмската художествена пѣсень. Голѣмий нейни майстори сж, сжщо: Робертъ Шуманъ, Робертъ Францъ, Йоханесъ Брамсъ, Хуго Волфъ и др.

Лидъ оне ворте, нѣм. Lied ohne Worte = „пѣсень безъ думи“ — малки инструментални пиеси, съ мелодия като на пѣсень — (подъ които, ако се постави нѣкакъвъ подходящъ текстъ, ставатъ пѣсни). Първиятъ, който озаглавява така свои творби, е Менделсонъ, а следъ него мнозина компонисти си служатъ съ това наименование за своитъ малки мелодични инструментални творби.

Ликль, Егидиусъ Фердинандъ Карлъ — Lickl, Aegidius Ferdinand Carl — пианистъ, китаристъ-виртуозъ и компонистъ, род. 1 септ. 1803 въ Виена, писалъ: камерна музика, операта „La disfida Barletto“, ораторията „Гръжеството на християнството“ и др.

Ликль, Йоханъ Георгъ — Lickl, Johann Georg — виртуозъ-органистъ и компонистъ, род. 11 апр. 1769 въ Фюнскирхенъ, умр. 12 май 1843 с. т., живѣлъ до 1805 като часъ-